

קונטראס

לְבָר פַתּוּח

יגלה מפעלה קדשות הבהיר, ואיך צרכיהם להשמר מלצער
בני-אדם על-ידי הבורים רעים, לשון-חרע ורכילות,
ומחקת, ויעורר את האדם שיהיה פתוח לגבי חבו, ולא
ידבר מאחורי גבו דברים בוגדים, כי הקדוש-ברוך-הוא
שונא מי שמתרבר אחר פפה ואחד פלב.

בנוי ומישד על-פי דברי
רבנו הקדוש והנורא, אור הגנו והצפונ
בוצינא קדישא עלאה, אדוננו, מורהנו ורבנו
רבי נחמן מבresetlv, זכותו יגן علينا
ועל-פי דברי תלמידו, מורהנו
הגאון הקדוש, אור נפלא, אשר כל רז לא אניס ליה
רבי נתן מבresetlv, זכותו יגן علينا
ומשלב בפסוקי תורה, נביאים, בתובים ומאמרי
חכמינו הקדושים מגמרא ומדרשים וזוהר הקדוש

הובא לדפוס על-ידי
חסידי ברסלוב
עה"ק ירושלים טובב"א

מוֹהָרָא"ש נ"י אמר, אשר רואים בחוש, שבל העוולם
כלו כבוש תחת הדבור, אמות היעולם כל כחם הוא רק
הדבר, והשקר אינו חיל לנוף מפיהם, יומם ולילה
מגלים ומפרנסמים שקרים למייניהם, דברי סרך שאין
מאחוריהם שום פסוי; וכן זה לעמota זה כלל בר ישראל
אריך לדבר פתווח ממנו יתברך, ולא יבוש מאף אחד,
רק תמיד ידבר מהקדוש-ברוך-הוא, ולא יתביש מפני
הפליגים, אלא יגלה ויפרסם לכלם את אמתת מציאותו
יתברך, ואשר הפלל לכל אלקות גמור הוא, ודומים,
צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות להיות אלקתו
יתברך, ואפלו מה שאדם חושב או מדבר או עושה —
הפל לבוש לגבי אין סוף ברוך הוא, ויקיים (תהלים
קיט): "וְאַדְבָּרָה בְּעִדּוֹתֶךָ נֵגֶד מְלָכִים וְלֹא אֲבוֹשׁ";
וכאשר יתנהג בצדקה צו, סוף כל סוף יבטל את השקר
של אמות היעולם; אשרי בר ישראל שאינו מתביש,
ומגלה את אמתת מציאותו יתברך לכל היעולם כלו.

(אמרי-מוֹהָרָא"ש, חלק ב', סימן תרסד)

קונטְרָס

דָבָר פָתֹח

.א.

צַרִיךְ שְׂתִידָע, אֲהוֹבֵי, בְּנֵי הַיקָר, שֶׁעֱלָל הָאָדָם לְשִׁמְרָד
מִאָד עַל דָבָור פִיו, כִּי כָל הַצְרוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַלְיוֹ בָזָה
הַעוֹלָם הָן רַק מִחְמָת שְׁמַפְקִיר אֶת דָבָורו, אֲםִ הִיה
שׁוֹמֵר עַל מָזָא פִיו, לֹא הִיה סּוּבֵל יִסּוּרִים וְצְרוֹת כָלָל.
כְמוֹ שֶׁאָמַר הַחֲכָם מִכָּל אָדָם (מִשְׁלֵי כא, כג): "שְׁמַר פִיו
וְלִשְׁוֹנוֹ שְׁמַר מִצְרוֹת נְפָשׁוֹ"; כִּי בְּרֶגֶע שְׁהָאָדָם מַרְגִּיל
אֶת עַצְמוֹ לְשִׁמְרָד עַל דָבָורי פִיו, וְחוֹשֵב הַיטָב בְּטֶרֶם
מוֹצִיא מִפִיו אֶת אֲשֶר הַוָלֵךְ לְדָבָר, אֲזִי הִיה נַצֵּל מִכָּל
מִינִי צְרוֹת שְׁבָעוֹלָם, לְאַכְן כְּשְׁמַפְקִיר אֶת דָבָור פִיו,
וּמְדָבָר כָל הַעוֹלָה עַל רֹוחוֹ, אֲזִי צַרִיךְ לְסַבֵּל סַבֵּל רַב;
כִּי בְּרֶגֶע שִׁיּוֹצֵא הַדָּבָר מִפִיו — הַדָּבָר מוֹשֵל עַלְיוֹ,
וְהַוָּא צַרִיךְ לְהַתְנִצֵּל שֶׁלָא לָזָה הַתְפִזּוֹן וְלֹא אֶת זֹאת
חַשֵּב וְלֹא כֵּה בְּדִיקָה אָמַר וּכְיוֹ, אֲבָל אֲםִ הִיה חֲכָם
וּפְקָח וּשׁוֹמֵר עַל דָבָרוֹ, אֲזִי הוּא בָּעֵל-הַבָּית עַל

דבورو, וaino צריך להגיש הטענות בפני אף אחד, מחלוקת שלא דבר מאומה; ועל כן אהובי, בני היקר, ראה להיות חכם, ותשמר מאי עלי דבר פיך, כי הפה והלשון של האדם זה קולמוס הלב, הינו ש מגלה את פנימיות לבך ובנימיות מהותך, כי עלי ידי הדבר יכולם להכיר את כל האדם, כי אדם מכח לגלות מה עשה אם ברצונו או שלא ברצונו, להיות שהדבר מגלה את פנימיותו, ועל כן ראה להיות פקח לשמר מאי על דברי פיך, כי עלי ידי זה תגצל מצרות רבות. וכל זה בדברים של הבל העולם הזה אשר לא ימלט שאדם מסתבה ביטירים, אם מפרק את דבورو, ומדובר כל העולה על רוחו, לא-כון בדברי אמונה — לדבר מפנו יתברך, ולגלות ולפרנסם ליכלם את אמתת מציאותו יתברך, זה צרכיים " לדבר פתוח", ולא להתביש אפילו אחד, כמו שאמר דוד המלך (תהילים קיט): "ואדברה בעדותך נגד מלכים ולא אבוש"; כי בשעה שאדם מדובר מהקדוש-ברוך-הוא, ומגלה את האמונה הקדושה, לידע, להודיע ולהודיע שאין בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחייה ומהויה ומקיים את כל הבריאה כולה, ודומם, צומח, חי, מדובר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, את זאת עליו " לדבר פתוח" לפני כלם ולא להתביש, וככל שאדם מדובר יותר מהאמונה הקדושה, הוא מורייד את השכינה, כי כך אמרו

חכמינו הקדושים (מדרש תנחותה, פרשת בחקתי): מיום שברא הקדוש ברוך הוא את עולם, נתנה שיחיה לו דירה בתקותנים; הקדוש ברוך הוא רוצה לגרום לנו בצדקה, ואיך מורידים את הקדוש ברוך הוא לזה העולם? דיקא עליידי שמדוברים ממנה יתברך. ולכן בדברורי אמונה "דבר פתוח", ועל תtabיש מארף אחד. וזכור כלל זה, ואו מעבר את זה העולם בשלוּם.

ב.

אהובי, בני היקר! ראה לךDash ולטהר את דברך פיך, ותשמר את עצמך מאי לא לדבר כלל העולה על רוחך, אלא הר gal את עצמך "לדבר פתוח" עם כלל אחד באמונה הקדושה, לגנות לכל בריה את אמתת מציאותו יתברך, ולא תtabיש משום בריה שבעולם, כי הדבר הוא האenor המשפיע שפע ברכה והצלחה לכל עם ישראל וכל העולם כולו, ובזה שאדם מרגיל את עצמו "לדבר פתוח" עם כלל אחד מהקדוש ברוך הוא, עליידי זה זוכה להמשיח אור וחיות ודקות הבורא יתברך שם. וזה עובdot כלל גdotsי מבחר הצדיקים הקדושים, ש�מיד מדברים מהקדוש ברוך הוא, ועל עליידי זה מורידים את השכינה זהה העולם, כי דיקא עליידי הדבר שמדובר פתוח ממנה יתברך,

אזי מורידים את השכינה; ולכן ראה, אהובי, בני היקר, להתחיל מהיום לדבר רק מהקדוש-ברוך-הוא, ועל תtabיש מAAF אחד, ותדבר פתוח ממנה יתברך, ותדע אשר אין בלוויו יתברך כלל, כי הוא יתברך מחה ומלהה ומקים את כל הבריאה כליה, ודומם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, כי הוא יתברך מלאביש עצמו בתוך הלבוש הזה שלمرאה עיניינך, הן דומם, או צומח, או חי, או מדבר, שאמנים נראות איזה דבר בעלמא וענין גשמי גס ועב, אבל באמת הכל לבוש לגבי האין סוף ברוך הוא, זואת כל אחד זוכה לפיה בחינתו והשגתו ומדרגתו, וכפי יגיעו וטרחתו בעבורו יתברך, ואי אפשר להגיע אל זה, אלא על ידי הדבירים שמדריכים בכל פעם ממנה יתברך פתוח לכל אחד. וצריכים להשמר מאד לא לדבר, חס ושלום, שום דבר שהוא נגד האמונה הקדושה, שבזה הוא מלכלה וסותם את האenor ומונע את השפע, רחמנא לישזון, הענשו גדול מאד. ולכן ראה להשתדל מהיום ולהלאה לדבר לכלם רק דברי אמונה והשגחה פרטית, ותחזק והעוזר את כל בר ישראל, והיכן שאפתה רואה איזה בר ישראל שבור, ראה לחזק אותו ולדבר על לו, שבודאי לא יעוזב אותו הקדוש-ברוך-הוא. ועליך לדעת, כי הדבר יש לו כח גדול מאד, ולכן "תדבר

"פתוח" עם כל אחד, ותחזקו ותעדדו ותשמחו ותיעצزو בכל מיני עוצות טובות, ואז תראה איך שגם לך יהיה טוב, ותהיה חזק בזה, ואז תצליח הרבה.

ג.

אהובי, בני היקר! עלייך לדעת של הוצאות והיסורים שעוברים בזה העולם על כל אדם הם רק מסבת הדיבור, שמאפיך את מוצא פיו, ומדובר בכל העולה על רוחו. ובפרט בשלום בית, אי אפשר לזכות לזה, אלא על-ידי שמירת הדיבור. כי להפקה, מה שנעשה מחלוקת ומריבות ואי הבנות בבית, זה רק מחתמת שמאפיקים את הדיבור, ומדוברים בכל העולה על הדעת, וכשמדוברים בדברים בטלים, הדיבור מביא דבר נוסף, עד שמתחללים לריב בינויהם. ולכון ראה להרגיל את עצמך לשתק, איןך צריך להיות תמיד צודק, אלא היה חכם, ואל תעננה כשםתקיפים אותו, כי בזה שתדים ותשתק, בזה אתה מגלה את חזק וגבורה לך, כי עקר הגבורה היא כשהאדם יכול להחזיק את עצמו לא לדבר כל העולה על רוחו, העקר מה שעלייך לדבר הוא רק דברי אמונה, דברי חזק ועדoid — לחזק ולאמץ ולש mach את כל בר ישראל, זו המזוה הכי גדולה, כי אין עוד מצונה יותר גדולה מזו שאדם

זוכה לחזק ולאמץ ולעוזד ולשם את כל בר ישראל, נשות שבורות, כי, בעוננותינו הרבים, בזה העולם עוזבר על כל אחד צרות ויסורים ומכאובים רעים, ויש בני אדם שככל-כך מיאשים מחייהם מרביתם צורתיהם, עד שרוצים להתאביד, וכשאדם מדבר אתם פתוח דברי התחזקות ואמונה והשגחה פרטית, הוא ממש מחייב אותם. ועל-כן ראה, אהובי, בני היקר, "לדבר פתוח" עם כל בר ישראל מפניו יתברך ולא תתייש מאף אחד, וזה יועיל גם לך, כי בזה שתחזק את אחרים יהיו לך גם-בן דבוריים לחזק את עצמה, ועליך להיות חזק זה מאד מאד, אז תראה נסים נפלאים שיעשה עמוק הקדוש-ברוך-הוא, כי הדבר יש לו כח גדול לטוב או להרחק, ועל-כן אשר מי שמנצלא את דברו לדבר רק דברי אמונה והשגחה פרטית, ומדובר על לב נשברים ונבדאים ואמללים, יתומים ואלמנות, ועזר להם, אשר זה חשוב מאד מאד אצלך יתברך, כי אין עוד צדקה יותר גדולה מהצדקה הזו שאדם מדובר פתוח עם זולתו מהאמונה הקדושה, וגעשה צנור המשפיע שפע ברכה והצלחה לכל בר ישראל, ואומר לו, שאין שום מציאות בלעדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחייב ומהנה ומקים את כל הבראיה כליה, ודומם, צומח, חי, מדובר, הם עצם עצמיות חיות אלקותו יתברך, והוא יתברך נמצא ואין בלעדיו

נמצא, ועל-כן כשלדברים פתוחה עם אדם בעבודת השם יתברך, על-ידך זה עוזים טוביה גם לעצם, ולכן ראה לדבר עם כל אחד רק דברי אמונה והשגחה פרטית, וזה יעוז לך בין בגשמי ובין ברוחני.

ד.

צריך שתדע, אהובי, בני היכר, אשר עקר האדם הוא הדבר, כי מותר האדם מן הבהמה אין – אלא הדבר, ועל-כן צריכים לשמר מאי על הדבר לא לדבר כל העולה על רוחו, כי כל הארות והיסורים והמירות והעגמת נפש שעוזרים על האדם הם רק מחתמת הדבר שפְּקִירֹו ומדובר עם כל אחד לשונך הרע ורכילות ולייצנות. ורואים בחוש שבני-אדם סובלים סבל רב ויסורים רבים כל-כך, ועגמת נפש גדולה עד מאי, וכל זה מחתמת הדבר שפְּקִירֹו. ועל-כן הרגל עצמה, אהובי, בני היכר, לדבר עם כל אחד רק דברי אמונה והשגחה פרטית, ותחזק ותאמץ ותעוזד ותשמח את כל נפש בר ישראל "לדבר פתוח" עמם מהקדושים-ברוק-הוא, ואין לך מה להתביש מאי אחד, כי סוף כל סוף אין בלבדיו יתברך כלל, והוא יתברך מחייה ומהנה ומקיים את כל הבריאה כלל, ודומם, צומח, חי, מדובר, הם עצם עצמיות חיota

אלקוטו יתברך, ועל-כן אשרי מי שזכה להחזיק מעמד, ושותם דבר בעולם לא יוכל לשבר אותו. ואל כל זה זוכים על-ידי שמירת הדבורה, שאינו מדבר כל העולה על רוחו, כי סוף כל סוף כשהאדם מפסיק בדברים בטלים וכל העולה על דעתו, על-ידי זה נזקן מהו ו דעתו לגמרי, כי עקר הנפילה והירידה שיש לאדם הוא רק מחמת שטף קיר את דבورو ואינו שומרו כראוי, וכל שנין בשגננות בMRIות עם אשתו ועם יליך, עם שכניו ועם ידיכיו, עם קרוביו הרחוקים ומהקרובים, זה מה שעוזר אותו לגמרי, ומעבירו על דעתו ועל דעת קונו, ועל-כן הרגל את עצמה לא לדבר כל העולה על רוחך, אלא "דבר פתוח" מהקדוש ברוך-הוא עם כל הבריות, ותגליה לכלם אמתת מציאותו יתברך, וכן כל מה שעובר עליו בGESMiot ובברוחניות תדבר רק אליו יתברך, ותרגיל את עצמה ללכת למקום פניו שאין שם בגני-אדם, ותספר לפניו יתברך את כל אשר עם לבך וכל מה שלוחץ לך, וכל מה שמעיך לך. אם תהיה חזק בזה "לדבר פתוח" אל הקדוש-ברוך-הוא, ולספר לו את כל ענייניך בברוחניות ובGESMiot, וכל מה שאתה צרייך, וכל אשר עברת בחיך, אז תראה נסائم נגליים שייעשה עמך הקדוש-ברוך-הוא. אין עוד דבר ה朓יל את האדם כמו ששומר את דבר פיו, ואינו מדבר כל העולה על

ריווחו, אלא "מדבר פתוח" לכל אחד, ומגלה לו את אמתת מציאותו יתברך בלי שום בושה כלל, וכן מה שאריך מבקש רק ממנה יתברך, כי באמת מה יש לו לאדם להתבישי לגנות ולפרנסם לכלם את אמתת מציאותו יתברך, הלא סוף כל שבעולם ובשומם שבר שבעולם, וההכרח לצאת מזה העולם, וסוף כל שוף ההכרח להיות אצלו יתברך, ועל כן "דבר פתוח" עכשו לכלם ממן יתברך, ותוריד את שכינת עוזו יתברך בזה העולם, ומה לך לפחד ומה לך להתבלבל מאחרים? ! ואם תהיה חזק בדבר זה, אז תצליח בדרך פמיד.

ה.

אריך שתדע, אהובי, בני היקר, שאין עוד דבר ההורס את האדם כמו הדבר, ולהפוך אין עוד דבר הבונה את האדם כמו הדבר, אם האדם נזהר מادر לדבר רק דברים טובים, וחזק את כל אחד, מעודד אותו, משפט אותו, מראה לו פנים של אהבה, איזי בונה את עצמו ובונה את אחרים, ובזה שבונים את אחרים, נבנים גם בעצםם, ולהפוך כשאדם מדבר כל

מִינֵי שְׁטָיוֹת, וּשׂוֹבֵר אֶת כָּלָם, וּמַחֲפֵשׂ וּמַחֲטֵט אַחֲרֵךְ רָע שֶׁל כָּל אַחֲרֵד, לְבֶטֶז גַּם לוֹ מְרִים הַחַיִים, כִּי בָּזָה שַׁהְוָא מִמְרֵד אֶת הַחַיִים לְאַחֲרִים, נָעֵשָׂה גַּם לוֹ מֶרֶן, וְאַיִן לוֹ שֻׁום טָעֵם בְּחַיִים, וְאַיְנוּ רֹאֶה שֻׁום עַגְנִין בְּחַיִוּ. לְזֹאת, אֲהֹובֵי, בְּנֵי הַיקָר, אֵם אַתָּה רֹצֶחֶת לְהַצְלִיחַ בְּחַיִיךְ, רָאֶה לְהַרְגִּיל אֶת עַצְמָמֶךָ "לְדִבֶר פֶתַוחַ" עַם כָּל אַחֲרֵךְ, וְלוֹמֵר לוֹ שַׁאֲתָה אֲהֹובָיו. וְהַקְדוֹשֶׁ־בָרוּךְ־הָוּא אֲהֹבֵב אֶת כָּל אַחֲרֵךְ, וְכָל הַבְּרִיאָה כָּלָה הָיָה תְּחִתָּאָחוֹdotוֹ יַתְבִּרְךָ שְׁמוֹ. וְתִחְזַק וְתַעֲזֵד וְתַשְׁמַח אֶת כָּל נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, אֹז תְּרָאֶה שֶׁגַּם לְךָ יְהִי טָב וְגַם לְךָ יְהִי מַתְקִים הַחַיִים, לְאַבְנֵן אֵם אַתָּה תִּמְרֵר לְכָל אַחֲרֵךְ אֶת הַחַיִים, וְתִסְתַּכֵּל עַלְיוֹ בְּצָרָה חִשּׁוֹכָה, אֹזִי גַם לְךָ יְהִי חָשֵׁךְ. וְלֹכֶן הַבְּחִירָה בִּידֵיכְךָ אֵיךְ תְּדִבֶר — אֵם תְּדִבֶר פֶתַוחַ לְכָל אַחֲרֵד דָבוּרִי אַמְוֹנה וְהַשְׁגַּחַת פְּרַטִית, וְאֵיךְ שְׁהַכֵּל הָוָא תְּחִתָּהָשְׁגַּחַתוֹ יַתְבִּרְךָ, וְאַסְוֵר לְהַתִּיאֵשׁ, אֹזִי גַם אַתָּה לֹא תְּתִיאֵשׁ, וְגַם אַתָּה תְּחִי הַחַיִים מַתְקִים, או שְׁתַפְחֵיד פָמִיד אֶת בְּנֵי־אָדָם, וְתַדִּבֶר אַפְּסִים רַק שְׁלִילִי, אֹזִי חַיִיךְ יְהִי מְרִים, וְלֹא תִמְצֵא אֶת מִקְומָמֶךָ בָּזָה הַעוֹלָם. לְזֹאת אֵם אַתָּה רֹצֶחֶת לְחִיּוֹת חַיִי גָּזָן בְּעוֹלָם הַזֶּה, תִּרְגִּיל אֶת עַצְמָמֶךָ לְדִבֶר רַק דָבוּרִי אַמְוֹנה פְשׁוֹטָה בּוֹ יַתְבִּרְךָ, שְׁהַקְדוֹשֶׁ־בָרוּךְ־הָוּא אֲבָרְחָמָן, וּבָנוֹדָאי לֹא יַעֲזֹב אֹתָהּ, וּבָנְן תִּשְׂתַּדֵּל מִאֵד לְחִזּקָה וְלַעֲזֵד אֶת כָּל בָּר יִשְׂרָאֵל, וְאַפְלָו שְׁלֵךְ כָּל־כֵךְ

מְרִים הַחַיִים, אֶל תִּסְתַּכֵּל עַל זֶה, רַק אַתָּה תִּשְׁפִּיעַ עַל
כָּלִים דָבָרִים טוֹבִים, וַתְהַזֵּק אֶת כָּלִם, וְאֵז לְבֶסֶף גַם
לֹךְ יְהִיָּה טוֹב, אֲבָל אָם תְּדַבֵּר תִּמְיד דָבָרִים שֶׁל יְאוֹשֵׁ
וּמְרֵה שְׁחוֹרָה, וְאֵשֶׁר אֵין שֻׁום תִּקְוָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן,
וְהַכָּל שְׁחוֹר, לְבֶסֶף גַם לֹךְ יְהִיָּה שְׁחוֹר, וַתְכַנֵּס לְשָׁאָל
מְחַתִּית וּמְתַחְטֵיו. לֹזֶאת הָיָה פָּקָח, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיּוֹקָר,
”דָבָר פֶתַח” עִם כָּל אֶחָד רַק דָבָרִי אַמּוֹנָה וְהַשְׁגַּחַת
פְּרַטִית וַתְהַזֵּק וַתְעַזֵּד וַתְאַמֵּץ וַתְשַׁמַּח אֶת כָּל בָּר
יִשְׂרָאֵל, וְהִיָּה זֶה שְׁכָרֶךָ לְנֶצֶח.

ו.

עַלְיךָ לְדַעַת, אֲהוֹבִי, בְּנֵי הַיּוֹקָר, כִּי בָזֶה הַעוֹלָם
צָרִיכִים לַתְהַזֵּק בְּכָל יוֹם וּבְכָל שָׁעָה וּבְכָל רְגֹעַ מְחַדֵּש
דִּיקָא, כִּי בְפִי הָאֲרוֹת וְהַיּוֹרְ�ִים וְהַמְּרִירִות
וְהַרְפַּתְקָאות שְׁעוֹבָרִים עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַלְיוֹ תִּמְיד
לְבָרָח אֶל הַצְדִיק הָאֶמְתָת, שְׁמַגֵּלה אֶת אֶמְתָת מֵצִיאוֹתו
יַתְבִּרְךָ, כִּי רַק הַצְדִיק ”מְדָבָר פֶתַח” מִמְּנוּ יַתְבִּרְךָ
וְאַינְוּ מַתְבִּישׁ מִאָף אֶחָד; וְלֹכֶن מַי שְׂזֹכָה לְהִיּוֹת מַחְבָּר
אֶל הַצְדִיק, אֲשֶׁר מַאיְר לוֹ תִּמְיד רַק אֶת הַקָּדוֹש-בָּרוּךְ-
הוּא, אֹז זֹכָה לְחַיּוֹת חַיִם אֲמַתִּים, חַיִם נִצְחִים,
לְאַדְכֵן מַי שְׁמַנְתָק אֶת עַצְמוֹ מִהַצְדִיק, לוֹ מְרִים הַחַיִים
מַאֲד מַאֲד, כִּי מַי שְׁאַינְוּ דָבָוק בַּהַקָּדוֹש-בָּרוּךְ-הוּא,

הוא אף פעם לא ידבר מהקדוש-ברוך-הוא, וברגע שאינו מדבר ממש יתברך, אז נכנשת בו מרירות עצבות וمرة שחורה. ולבן אם ברצונך להנצל בחייב ממה שאפתה צריך להנצל, ולדבק את עצמך באין סוף ברוך הוא, עליך לברך רק אל הצדיק, אשר הוא מדבר פתוּח מהקדוש-ברוך-הוא, ואם תהיה חזק בזה, להחזיק בצדיק בכל מחיר, אז סוף כל סוף גם אתה יצא מהבזע אליו נפלת, ותזכה להיות דבוק בחי הימים בו יתברך, וכייה לך הימים מתקיים כדברו, מאחר שתתיה דבוק בהקדוש-ברוך-הוא, אך אם תנטק את עצמך ממש יתברך ומהצדיק, אז יהיה לך הימים מרים ממות. ולבן ראה, אהובי, בני היקר, מה לפניך, או שתדבר פתום מהקדוש-ברוך-הוא ומהצדיק, ותקרב אליו, ותחזיק בו בקשר אמיתי, ואז תצליח דרכך, או שתעזוב את עצמך וכן תתרחק מהצדיק, אשר אז אתה עלול לפל, רחמנא לישובן, לניקבא דתהום רבא, ותתיה תמיד בمرة שחורה ובעצבות ובמרירות, ומה יהיה לך לבסוף? כלום. ולבן שמע בקולו, אהובי, בני, ותברך לך אל הצדיק, ותמיד תשמע בקולו, כי הוא יאיר عليك אורך יתברך, ואז תהיה הבי מאשר בזמנים, ולא תפחד משום דבר; כי כל זמן שאתה מדבר פתום רק מהקדוש-ברוך-הוא, אין לו מה לפחד מאף אחד, אבל ברגע שעוזב את

עצמו מה הדבר אליו יתברך, הוא נופל בפחדים, וaino
יודע מה יהיה. ובאמת הצדיק מעורר ומחזק ומאמץ
ומעויד את נשות ישראל שלא יפחדו מארח אחד,
מאחר שאנו רק תחת ידו יתברך, עליכן מה ולמה
לנו להתפלבל. ולכן ראה להחזיק בצדיק, ואז פבוא
לענינה.

. ז.

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, כי בזה העולם
צרכים התחזקות חדשה בכל יום כפי הארות
והחלישות הדעת והיסורים שעוברים על כל אחד בלי
יוצא מן הכלל, ובפרט מי שאינו שומר על דברו,
עליו עובר צער ומרירות הרבה מאד, כי (משל כי,
כג) "שומר פיו ולשונו שומר מצאות נפשו", כי רב
הארות שאדם סובל חז רק מחמת שמקיר את דברו,
כי אם היו בני אדם שומרים על דבריהם ולא היו
תוחבים אףם לענייני זולתם, ולא היו רבים ביניהם, אז
דיקא היו חיים מאשרים, ממש עולם הבא
בעולם זה, כי מי ששומר את פיו, רוח הקדש נדבקת
בו, ושורה עליו שכינה עוז יתברך, וגורם שעשוים
גדולים בכל העולמות, לא בן מי שמקיר את דברו,
nopel לעמeka דתהומה רבא, ונעקר מן הקדשה, ושורה

עליו רוח הטעמאה, ונסתבה בכל מיני סבוקים עם בני-אדם, ואחר-כך סובל מה שטובל. ובאמת אין עוד דבר שהוירס את האדם כמו הדבר שמקירו ומדבר כל העולה על רוחו. ואם היה בני-אדם יודעים את חמר עזון הדוברים הרעים שמדוברים זה על זה, וגדל המלחקה והMRIות שגורמים לכך, היה שומרים עצם מאד לא לדבר כל העולה על רוחם. ובאמת הדבר הוא יסוד האדם, כי מותר האדם מן הבהמה הוא רק הדבר, כי עליידי הדבר נתגלה שהוא אדם, לא-כז חיה אין לה דבר, עם כל זאת מאחר שנמנ הקדוש-ברוך-הוא לאדם הדבר, אם הוא מנצל אותו ומדובר רק דבורי אמונה והשגה פרטית, דבורי יראת שמים, דבורי התחזקות, שמחה ומאץ ומעודד ומשמח את נשבי הלב, וכן אם הוא מנצל את דברו לדבר ולשיך ולספר את כל אשר עם לבבו אליו יתברך, ולומד את תורתו הקדושה, עליידי-זה נתעלה בגדר אדם, כי משלים את דברו, לא-כז אם מדובר בפיו כל העולה על רוחו: לשון-הרע, רכילות ולייצנות, נבול פה, קללות וMRIות, עליידי-זה חוזר להיות חיה, רחמנא לישזון. וכן ראה אהובי, בני היכר, לשמר על דבר פיך, ועל דבר כל העולה על רוחך, אלא הדבק עצמן בו יתברך, ותמיד תדבר רק דבורים טובים על כל אחד, ותשמר מאד לא

להחליש דעת שום בר ישראל, אלא תחזקו ותאמצו ו"תדבר פתוּח" ממנה יתברך, אז דיקא בא טוב על שכך עוד בזה העולם, ומכל שכן מה שתשיג לעולם הבא, כי הדבר שדברים תמיד ממנה יתברך עשו רשם למעלה ולמטה; אשר מי שחזק בזה!

ח.

צריך שתדע, אהובי,بني היקר, אשר כל עניין הדבר והמליצה הוא טוב מאד, כי המליצה יש לה כח גדול לעורר את האדם, כי גם למעלה יכולים לפעול ולעורר רחמים וישועה גדולה על-ידי המליצה, ועל-כן גם המלמד זכות יכול לפעול ישועה ורחמים על-ידי המליצה, כי הלא גם בצדיו יודעים מזו הזכות, אך על-ידי שאומר אותה הזכות שמלאמד בדרך מליצה ובטענות נאות ונכונות ובדברים יפים, על-ידה יש לו כח לעורר למעלה רחמים וישועה, וכן למטה רואין בחוש, שבח המליצה גדול עד מאד — לעורר ולשבר לב האדם מאד, ושייפנסו הדברים בלבד השומע. ובאמת כל הרוצה לגשת אל הקדש,ليلך בדרכי השם יתברך ולשוב אליו יתברך, איזי העצה הכללית לזכות זה היא — שירגיל את עצמו לדבר אליו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו וhaben אל אביו,

אשר זה יסוד הכל, והוא נקראת התבוננות ושיחת ביןו לבין קונו, דהיינו שירגיל עצמו בכל יום לילך למקום מיוחד לה התבונן שם ולפרש שיחתו לפניו יתברך כאשר ידבר איש אל רעהו, ולהרבות בטענות ובהפרצות, בבקשות ובפיוסים בלשון שרגיל בה (דחיננו במדינתנו בלשון אשכנז שאנו מדברים בה, וכן בכל מדינה בשפה שבה מדברים), שיעזרהו השם יתברך ויזכהו לשוב ממעשו הרעים ולהתקרב אליו יתברך. וזה עניין המליצה הוא דבר גדול, דחיננו להרחיב שיחתו בדורות נאים ובפיוסים חדשים ובטענות נאות בדרך הבאים לפניו מלכים וושופטים להתחנן על נפשם, כשהיודעים בעצםם שהם חביבים, והם באים לפיהם, אשר אז מגדל מרירות לבם מכל מה שעובר עליהם, הדורנים שמדוברים מלבים מAMILא בלשון פהנוגנים ופיוסים הרבה, שמעוזרים מאד את לב השומע, מכל שכן איך צריכים להתעורר להרבות בדורות ובתנוגנים ובפיוסים לעניין התכליות הנצחית, להנצל מbaar שחת ולזכות לחיים נצחיים, וכל ענייני דורות אילו כלם בחינת מליצהDKRSHA, ומבחינה זאת יסד דוד המלך, עליו השלום, כל ספר הפתלים ברוח קדשו. נמצא, עניין המליצה בשרשה הוא טוב מאד, אך בעונותינו הרבה, בערים הללו נפלת המליצה מאד, בחינת (ישעה מג, כז): "ומליציך

פְּשֻׁעָו בֵּין, כִּי הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילּוֹסּוֹפִים וְהַאֲפִיקּוֹרִים הָגְדוֹלִים, רַבָּם כָּכֶלֶם הֵם מְלִיצִים גְּדוֹלִים, וּבְחַרְוִי בְּדַרְכֵי הַמְּלִיצָה מֵאֵד לְלִמְדָד לְשׁוֹנוֹת רַבּוֹת וְלִדְבָּרִ צְחוֹת וְלִהְיוֹת בַּעַל לְשׂוֹן וּמְלִיעָז נָאָה כִּידּוּעַ וּמְפַרְסָם, אֲבָל כָּל פָּנִינְתֶּם לְרַעָה, לְהַטּוֹת לֵב בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְדַרְכֵי הַמְּחַקְרִים וְהַפִּילּוֹסּוֹפִים, אֲשֶׁר "כָּל בָּאִיה לֹא יִשְׁבוֹן וְלֹא יִשְׁיַגּוּ אֶרְחֹות חַיִים" (משלי ב, יט), וּעוֹקְרִין אֶת עַצְמָן וְאֶת בְּנֵיָם וְאֶת תַּלְמִידֵיכֶם מִשְׁנֵי הַעוֹלָמוֹת עַל-יִדְיֵי הַמְּלִיצִים הַפּוֹשְׁעים, עַד שְׁהַרְבָּה מֵהֶם כּוֹפְרִים בְּכָל הַתּוֹרָה כֶּלה, וּבְפָרֶט בַּתּוֹרָה שְׁבָעַל-פָּה, וּמִרְגִּילִים עַצְמָם בְּכָל תִּנוּעָותֵיכֶם לְלִכְתָּבָת בְּדַרְכֵי הָגּוֹיִם, וְלִדְמוֹת לְדַרְכֵי הָגּוֹיִם, וּמְלִיצָה כֹּזֶאת בּוֹדָאי אֵין רַעָה גְּדוֹלָה מִמְּנָה, רַחֲמָנָא לְצַלֵּן, וְהִיא אָבִי אֱבּוֹת הַטְּמָאָה בְּעָתִים הַלְלוּוּ שֶׁכָּל הַרְשָׁעִים הָאֲרוֹרִים מִשְׁתְּמַשִּׁים בְּמְלִיצָה וּבְצָחוֹת לְשׁוֹנָם הַטְּמָאָה לְהַטּוֹת אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִהְאָמוֹנה הַפְּשָׁוֹטָה בּוּ יִתְבָּרֵךְ, תִּפְחַד רֹוחֶם וּנְפִשְׁם, וּצְרִיכִים לְבָרֵךְ מֵהֶם כִּמוֹ שְׁבָורְחִים מֵאָשׁ; כִּי אָלוּ הָאֲרוֹרִים רֹצִים רק לְנַתקֵּן אֶת נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מִמְּנָנוּ יִתְבָּרֵךְ, וּמִדְבָּרִים כָּל דָּבָר אָסּוֹר כָּלֵפִי מֵעַלָּה, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, וְלֹכֶן אָשָׁרִי מֵשְׁבֹּורָם מֵהֶם. וּבְאַמְתָּה גַּם בְּמְלִיצָה דָּקְנָשָׁה בּוֹדָאי הַזּוֹכָה לְהַמְּלִיעָז דָּבָרִיו לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמִים וּבְתְּחִנּוֹנִים אוֹ לְהַמְּלִיעָז דָּבָרִיו לִיְשָׂרָאֵל

לעוזרם ליעבורותו יתברך באמת, בודאי — אשרי לו, אך גם מי שאינו זוכה לזה בשלמות, גם כן אינו מעיבב לעובדותו, יוכל להתקרב להשם יתברך על-ידי שיחתו איך שהוא, ואיך שידבר יהיה נחשב בעיני השם יתברך למלייצה נאה, כי אצלך יתברך העקר הוא האמת, שיכונן לבו לשמים באמת, כי אחר כוננת הלב הן הן הדברים,ומי שמקוון לבו באמת, אף-על-פי שאינו מליץ ולא למד דרכיו המלייצה מעולם, אף-על-פי-כן מAMILא נפתח פיו ולבו ויוכל לדבר דבריהם נאים וטענות נכונות להשם יתברך, שהם נמשכים מבחינת مليיצה דקדשה, ועל-כל-פניהם לא יקלקל בדבריו, אבל אלו המרגילים בניהם ללמד מקרא על-פי דרכיו המלייצה שלהם, שבאים על-ידי-זה לכפירות גדולות ולרשעות מפרשת, על זה נאמר (ישעיה מג, כד) "וימליך פשעו ביי", וכתיב (קהלת י, יב): "ואין יתرون לבעל הלשון"; ולכן אשרי מי שמתפרק בעתים הללו מריםעים ארורים הפווערים פיהם נגדו יתברך, ונגדי כל הקדוש לעם ישראל, ומלבישים את זה בדברים ובמלייצות, ומדבר פתויח מהאמונה הקדושה, ואינו מתביש משום בריה שבעולם, כי אי אפשר להכני עאת אלו הרשעים המדברים בלשון مليיצה אלא על-ידי שמדברים פתויח מפנו יתברך, כי מעט מן הארץ דוחה הרבה מן החשכה, וככל שאדם

"מדובר פתוח" ממנה יתברך, אשר הוא יתברך אין סוף ו אין פכילת, ודבר גדול ודבר קטן אינו נעשה עצמו, אלא על-ידי המאצל הعليון, על-ידי זה בעצמו זוכה לבטל את אלו הרשעים המליצים הטמאים; ולכן ראה, אהובי,بني היקר, בעתיםгалו "לדבר פתוח" עם כל אחד מהאמונה הקדושה, ותגלה לכלם, אשר אין שום מציאות בלבדיו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, והוא יתברך מחייה ומגהה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודורם, צומח, חי, מדבר, הם עצם עצימות להיות אלקותו יתברך, והוא נתלבש בלבוש זה אשר לראה עינינו. ובכל שדבר פתוח מה, על-ידי זה תשרף את כל הרע; כי באמת אלו הרשעים האורורים, המקרים האפיקורסים המדברים בלשון מליצה, אין להם שום יסוד מוסד על מה לעמוד, כי לשקר אין רגלים, ועליכם "לדבר פתוח", שבא יבא היום שאריכים לעזוב את העולם ולמות, והגוף לקבורות יובל, והנשמה תעלה למעלה אליו יתברך, ותתן דין וחשבון על הכל, ועל-כן מה יתרונן לאדם מתחת השם, אם לא لكم את מצותיו יתברך, וללמוד את תורה הקדשה, ולהתקין באמונה פשוטה, אשר הוא יתברך מחייה ומגהה את כל העולם כלו, והכל משגח בהשגחה נפלאה עד מאד, וזה הצללית שהאדם נברא בשבייה, ואין שום תכילת בזה

הַעוֹלָם רַק לְשׁוֹב בַּתְּשׁוּבָה שֶׂלֶמֶת אֲלֵיכָו יִתְּבָרֵךְ, אֲשֶׁר
כָּל רַגְעַ וַרְגַּעַ שֶׁאָדָם גַּמְשַׁךְ אֶחָדָיו יִתְּבָרֵךְ הוּא נִכְלָל
בְּאַין סֻוֹף בָּרוּךְ הוּא, וּמְרַגִּישׁ עֲרָבוֹת, גַּעַימּוֹת, יִדְידּוֹת,
זַיְוָן, חַיּוֹת אֱלֹקּוֹתָיו יִתְּבָרֵךְ, אֲשֶׁרְיָה לוּ בָּזָה וְאֲשֶׁרְיָה לוּ
בְּבָא !

תִּם וּנְשִׁלְמָם, שְׁבָח לְאֵל בָּזָרָא עוֹלָם!